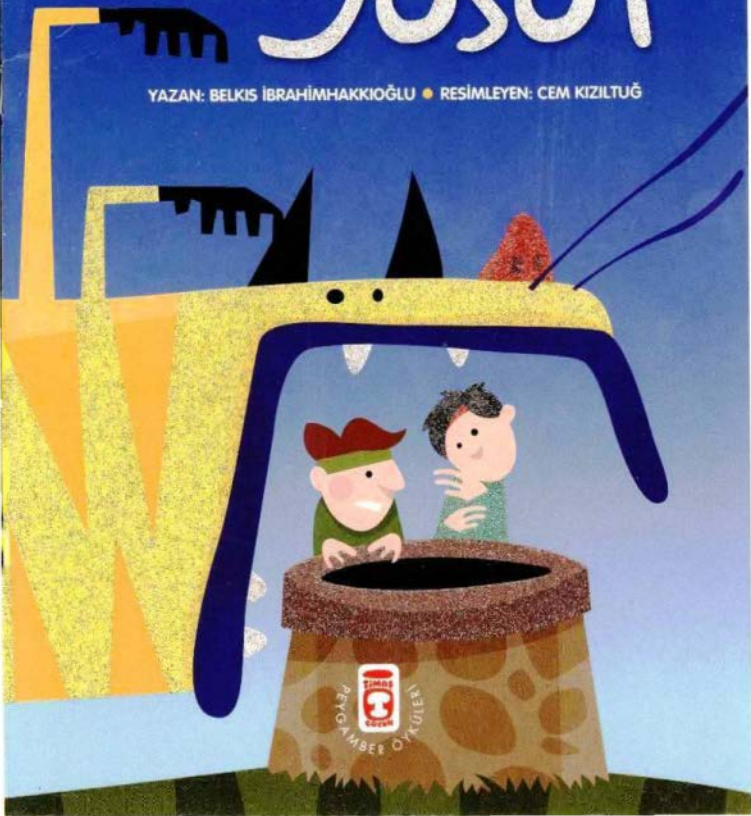

Hz. Yusuf

YAZAN: BELKİS İBRAHİMHAKKIOĞLU • RESİMLEYEN: CEM KIZILTUĞ

H2 YuSuf

Yazan: Belkıs İbrahimhakkıoğlu

Resimleyen: Cem Kızıltuğ

Genel Yayın Yönetmeni: Osman OKÇU

Editör: Emine EROĞLU

Tasarım: Kenan ÖZCAN

Baskı ve Cilt: Seçil Ofset

0212 629 06 15

NİSAN 2008

Alayköşkü cad. No: 11
34410 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0 212 511 24 24
Faks: 0 212 512 40 00
www.timas.com.tr

Yusuf, Yakup peygamberin oğluydu. Yakup'un onbir oğlu daha vardı. Ama o en çok Yusuf'u seviyordu. Çünkü Yusuf diğer çocuklardan farklıydı. Su gibi berrak, gökteki ay kadar parlaktı. Sanki Allah'ın yarattığı bütün güzelliklerden pay almıştı.

Yusuf bir rüya gördü. Daha çocuk yaşlarındaydı. Rüyasını babasına anlattı:

– Babacığım, rüyamda onbir yıldız, güneş ve ayı gördüm. Benim önümde saygıyla yere kapanmışlardı, dedi.

Bu rüya Yusuf'un peygamber olacağına açık işaretti. Yakup peygamber Yusuf'a zarar gelmesin diye oğlunu uyardı:

– Oğlum, dedi. Sakın rüyayı kardeşlerine anlatma. Olur ki kıskanır da, şeytana uyup sana tuzak kurarlar.

Yusuf rüyasını kardeşlerine anlatmadı. Ama kardeşleri yine de Yusuf'u çok kıskanıyorlardı. Aralarında anlaşıp Yusuf'u ormana götürmeye ve kervan yolu üzerindeki bir kuyuya atmaya karar verdiler. Doğruca babalarının yanına gittiler.

– Babacığım biz kırlarda gezip oynamaya gidiyoruz. İzin ver Yusuf'u da beraber götürelim. Sen kaygılanma, biz ona göz kulak oluruz, dediler.

Yakup peygamber onlara:

– Doğrusu ben, oyuna dalıp Yusuf'u unutmamızdan korkuyorum. Yusuf daha küçük. Tek başına kalırsa onu bir kurt kapabilir, dedi.

Fakat ısrarlara dayanamayarak çaresiz izin verdi.

Çocuklar babalarından ayrılıp yola koyuldular. Evlerinin çok uzağında Yusuf'un hiç bilmediği yerlere geldiler. Kervanların konakladığı bir kuyunun başında durdular.

Aceleyle gömleğini çıkarıp Yusuf'u kuyuya saldılar. Oracıkta bir hayvan öldürerek kanını Yusuf'un gömleğine sürdüler.

Oğulları babalarının yanına Yusuf'suz döndüler. Yakup'un sormasına fırsat vermeden ağlayarak:

– Babacığım biz yarış yaparken Yusuf'u yiyeceklerimizin yanına bırakmıştık. O sırada bir kurt gelip Yusuf'u yemiş. Sen bize inanmazsın diye onun kanlı gömleğini getirdik, dediler.

Yakup'un korktuğu başına gelmişti. Kanlı gömleği ellerine aldı. Göğsüne bastırıp, kokladı, sonra inceledi. Gömlek parçalanmamıştı. Bu kurt işi değildi.

Oğullarına:

– Belli ki, kötü bir oyuna
kapılmışsınız. Bu acıya
katlanabilmek için, artık
benim yapacağım tek şey
Allah’a sığınıp sabretmektir, dedi.

Yusuf da babası gibi
sabrediyordu. Çok geçmeden bir
kervan çıkageldi. Kervancılar her
zamanki gibi kuyudan su çekmek
istediler. Fakat kova ağırlaşmıştı. Yukarıya zorla
çektikleri kovanın içinden dünyalar güzeli Yusuf
çıktı. Kismetin böylesi görülmemişti.

Adamlar hem şaşırdılar hem çok sevindiler.
Yusuf’u yanlarına alıp Mısır’a götürdüler ve esir
pazarında satışa çıkardılar. Onu Mısır kralının
baş yardımcısı satın aldı. Evine götürüp karısı
Züleyha’ya hediye etti.

Aradan yıllar geçti. Yusuf büyüüp serpildi.
Çok yakışıklı bir delikanlı oldu. Her gören
güzelliğine hayran kalıyordu.

Züleyha da Yusuf'a hayrandı. Artık onu
kendi elleriyle büyüttüğü çocuk olarak
görmüyordu. Yusuf kendisini bir genç kıızı sever
gibi sevsin istiyordu.

Züleyha kocasının evde bulunmadığı bir gün
en süslü elbiselerini giydi. En parlak
mücevherlerini taktı. Yusuf'u odasına çağırttı.
Yusuf odada yalnız olduklarını görünce odadan
dışarı çıkmak istedi. Züleyha arkasından
koşup onu gömleğinden yakaladı. Yusuf
kurtulmaya çalışırken gömleği yırtıldı.

Züleyha, Yusuf'un kendisinden
kaçmasına çok öfkелendi. Onu
haksız yere zindana attırdı.

Allah, Yusuf'u zindanda peygamber olarak görevlendirdi. Ona rüyaları yorumlama yeteneęi verdi.

Bir gün Yusuf'un zindan arkadaşlarından iki genç rüya gördüler. Yusuf'tan rüyalarını yorumlamasını rica ettiler.

Yusuf rüyalarını yorumladı:

– Bu rüyalara göre biriniz zindandan kurtulup kralın şerbetçisi olacak, birinizin de cezası idamla sonuēlanacak, dedi.

Gerçekten de bir süre sonra gencin biri kral tarafından affedildi, dięeri idam edildi. Yusuf kurtulan gence:

– Buradan çıktığın zaman krala benden söz et, dedi.

Ne var ki Allah gence Yusuf'tan bahsetmeyi unutturdu. Bu yüzden Yusuf birkaç yıl daha zindanda kaldı.

Gecenin birinde kral karışık
bir rüya gördü. Sıkıntıyla
uyandı. Yardımcılarına:

– Rüyamda yedi cılız inek,
yedi semiz ineği yiyordu.

Nehrin kıyısında da önce yedi yeşil
başak, sonra yedi kurumuş başak gördüm.
Bunun anlamı ne? İçinizden biri bana bu
rüyayı yorumlayabilir mi, diye sordu.

İşte o anda, aralarında bulunan şerbetçi
aniden Yusuf'u hatırladı:

– Bu rüyayı yorumlayacak birini tanıyorum.
Ama onun yanına gitmek için bana izin
vermelisiniz, dedi.

Kral şerbetçiye izin verdi. O da doğruca
zindana gidip Yusuf'a kralın rüyasını anlattı.
Yusuf dikkatle dinleyip rüyayı yorumladı:

– Ülkede yedi yıl bolluk ve bereket olacak.
Ardından yedi yıl sürecektir büyük bir kuraklık ve
kıtlık başlayacak, dedi.

Şerbetçi koşa koşa kralın yanına döndü.
Yusuf'un yorumunu aynen anlattı. Kral
muhafızlarına Yusuf'u getirmelerini emretti.
Fakat Yusuf:

– Krala söyleyin, önce hakkımda söylenen
yalanların gerçeğini araştırсын, dedi.

Kral, Yusuf hakkında dedikodu yapan
kadınları ve Züleyha'yı çağırdı. Hepsi Yusuf'a
iftira attıklarını itiraf ettiler ve:

– O hep özü sözü doğru olan
biriydi. Haksız ve yalancı
olan bizleriz, dediler.

Kral, Yusuf'un çok dürüst,
akıllı ve bilgili biri
olduğunu anlamıştı.
Onu kendine vezir yaptı.

Nihayet kralın rüyasını
gördüğü günler geldi. Ülkede
yedi yıl ekinler bol ürün verdi.
Yusuf ihtiyaçtan fazlasını
depoları saklattı.

Derken görülmemiş bir kuraklık baş gösterdi.
Ekinler kavruldu. Kıtık tehlikesi insanların
korkulu rüyası oldu. Ama korktuklarına
uğramadılar. Yusuf, aldığı önlemler sayesinde
Mısır halkını açlıktan kurtarmıştı.

Kuraklık civardaki bölgeleri de
etkiledi. Oralarda yaşayanlar
buğday almak için
Mısır'a geliyorlardı.

Günün birinde civardan gelenler arasında Yusuf kardeşlerini gördü. Onları hemen tanımıştı. Ama onlar Yusuf'u tanımadılar. Yusuf sordu:

– Siz kimlerdensiniz, nereden geliyorsunuz?

Kardeşleri:

– Kenan ilinden Yakup'un oğluyuz, dediler.

Yusuf bu defa:

– Başka kardeşleriniz yok mu? Onlar neredeler, diye sordu.

– En küçüğümüz Bünyamin babamın yanında kaldı. Bir de Yusuf vardı, onu yıllar önce kaybettik, dediler.

Yusuf o gece kardeşlerini misafir etti, ikramlarda bulundu. Ertesi gün istedikleri buğdayı hayvanlarına yükletti, ücretini de almadı. Onları uğurlarken:

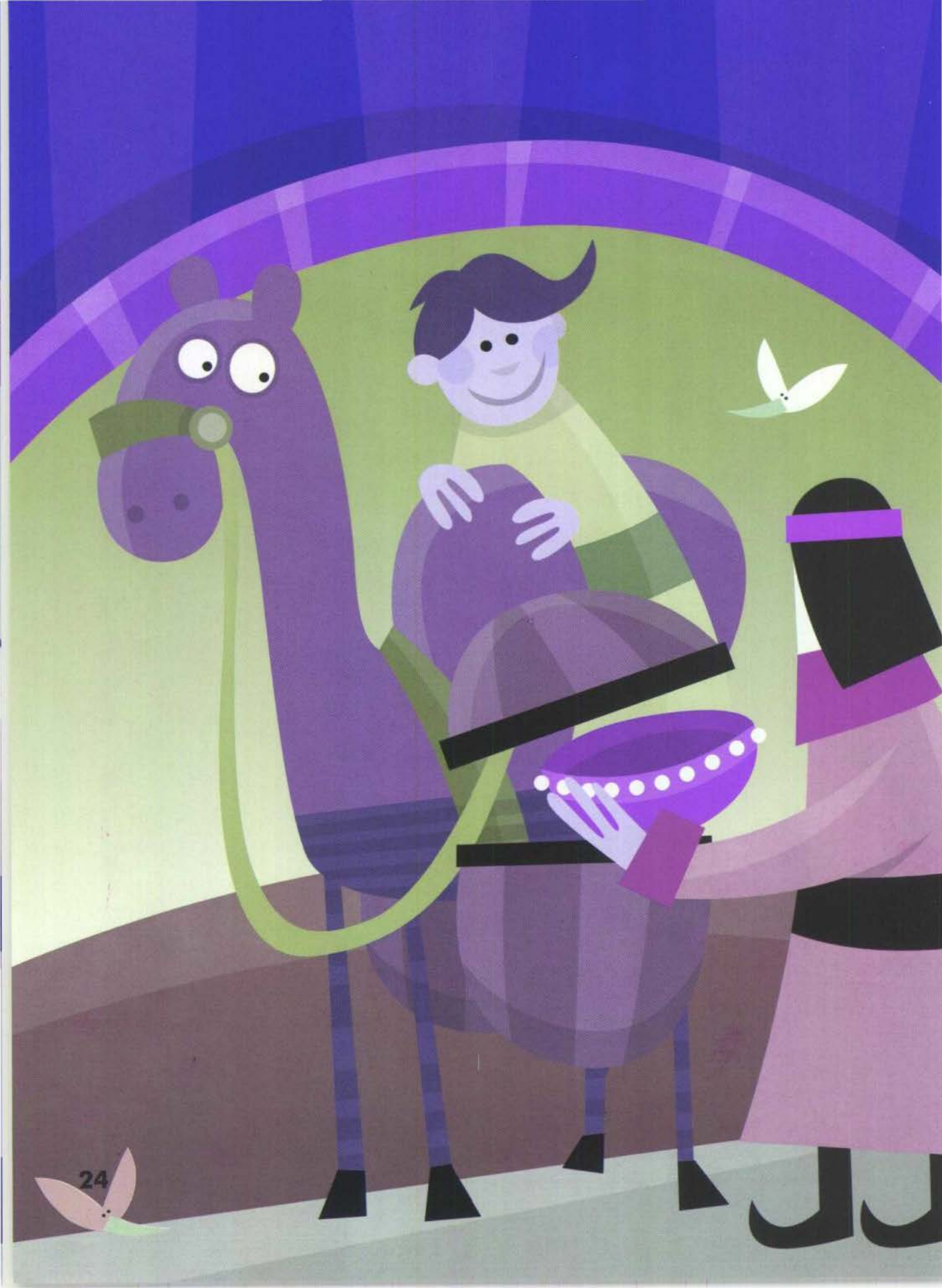
– Bir dahaki sefere buğday almak isterseniz küçük kardeşinizi de beraberinizde getirin, dedi.

Kardeşleri sevinerek babalarının yanına döndüler. Mısır’da olanları anlattılar ve:

– O soylu vezir, eğer gelecek sefere Bünyamin’i de götürmezsek bize buğday vermeyeceğini söyledi, dediler.

Yakup:

– Yusuf’a olanlardan sonra nasıl güvenir de Bünyamin’i size emanet ederim, dedi.

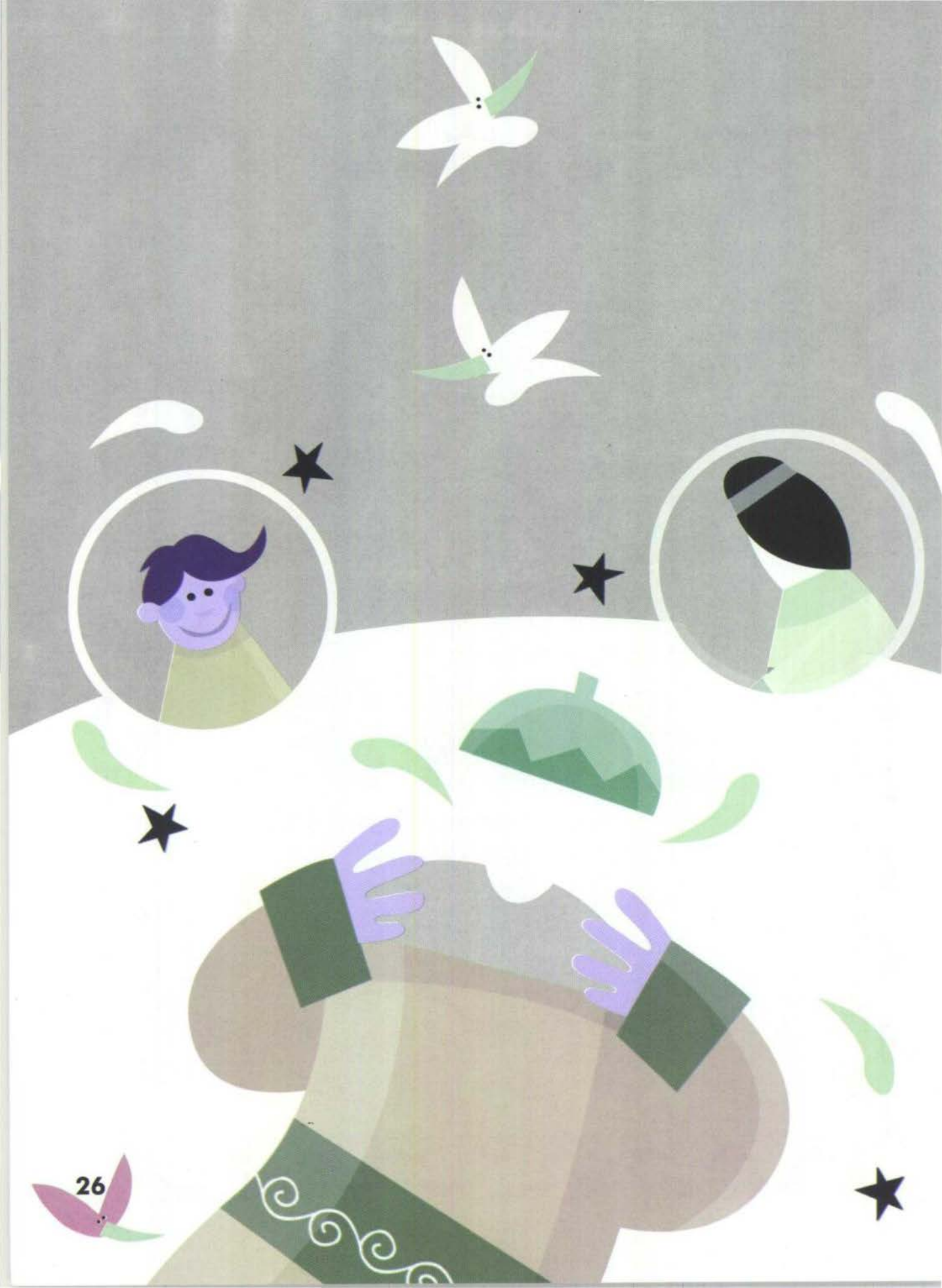
Oğulları Bünyamin'i koruyacaklarına dair Allah'ın adına yemin ettiler. Yakup yeminlerinde samimi olduklarını anladı:

– Hüküm Allah'ındır. Ben ancak Allah'a güveniyorum ve sizi koruması için dua ediyorum, dedi.

Bir zaman sonra kardeşler tekrar Mısır'a yollandılar. Yanlarında Bünyamin de vardı. Doğruca Yusuf'un yanına gittiler. Yusuf, Bünyamin'i bağrına bastı ve kulağına onun kardeşi olduğunu fısıldadı. Kimseye söylememesini de tembih etti.

Sonra adamlarına buğdayları yüklemelerini emretti. Kralın altın tasını da Bünyamin'in yükünün arasına koydurttu.

Kardeşler yola koyulunca askerler yollarını kesti ve Bünyamin'in yükü arasında kralın altın tasını buldular.

Yusuf, Bünyamin'e:

– Hırsızlığının cezasını benim yanımda esir kalarak ödeyeceksin, dedi.

Geri kalan kardeşler babalarının yanına döndüler. Yakup aralarında Bünyamin'i göremeyince kalbine bıçak saplanmış gibi oldu. Oğulları babalarına Bünyamin'in başına gelenleri anlattılar.

Yakup'un acısı birken ikilendi. Bir Yusuf'a ağladı, bir Bünyamin'e. Öyle ki, gözleri ağlamaktan k r oldu.

Yakup peygamber yine de Allah'tan ümidini kesmedi. Oğullarını Bünyamin'den haber getirsinler diye Mısır'a gönderdi. Kardeşleri tekrar Yusuf'un huzuruna çıktılar:

– Efendimiz, dediler. Biz çok sıkıntıya düştük. Elimizde değerli malımız da kalmadı. Siz iyi ve cömertsiniz. Bize biraz daha buğday vermenizi ve Bünyamin'i de bağışlamanızı diliyoruz.

Yusuf onların gözlerinin içine bakarak:

– Hatırlıyor musunuz, dedi. Yusuf'a neler yapmıştınız?

Kardeşleri onun Yusuf olduğunu anladılar. Yaptıklarından utanmış ve çok pişman olmuşlardı. Yusuf'tan kendilerini bağışlamasını istediler.

Hep beraber sarılıp kucaklaştılar. Yusuf onlara gömleğini verdi:

– Şimdi gidin ve gömleğimi babamın yüzüne sürün. Gözleri yeniden açılacaktır. Sonra da hep birlikte tekrar bana gelin, dedi.

Oğulları evlerine doğru yola koyulduğunda Yakup, Yusuf'un kokusunu aldı. İçinden bir ses Yusuf'una kavuşacağını söylüyordu.

Yanılmamıştı. Oğulları sevinçle geldiler. Yusuf'un müjdesini verdiler. Yakup getirdikleri gömleği yüzüne, gözlerine sürdü. Yeniden görmeye başlamıştı.

Sonra bütün aile toparlanıp hep birlikte Mısır'a, Yusuf'un yanına gittiler. Baba oğul kucaklaştılar. Yusuf:

– Babacığım, dedi.

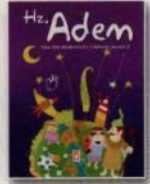
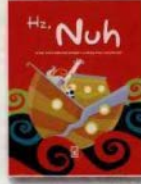
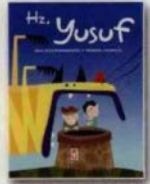
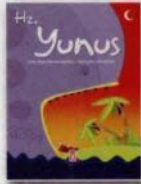
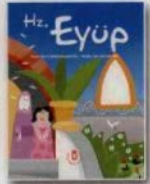
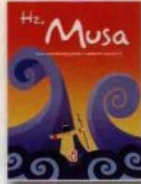
Çocukken gördüğüm rüya gerçekleşti. Allah bir şeyi diledi mi bizim hiç bilmediğimiz sebepler yaratır. Çünkü o sınırsız bilgi sahibidir.

Ailesi ve Mısır halkı Yusuf'un zamanında uzun yıllar güven ve huzur içerisinde yaşadılar.

Peygamber Öyküleri

ISBN 975-362-904-4

TİMAS

9 799753 629040

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkındaki Yönetmeliğin 5. Maddesinin Değişik "g" Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.